

maaegselt ning nende suhted on keerukalt kahepoolsed. Näiteks etniliste tegelaste hulk naljades ja tõlgitud naljade osakaal tänapäeval kindlasti kasvab ja neid trende võib pidada üldise globalisatsiooniprotsessi järelmitemeks. Teisalt ei tähenda globalisatsioon aga ühtlast kõige segunemist kõigega (st kultuurilise diversiteedi ühest kasvust), vaid pigem teatud tugevate – varem vene-nõukogude, praegu euro-ameerika – kultuuride invasiooni oma algkodust väljapoole, st siis ka omamoodi subkultuursioonilist ilmingut. Samuti tähendab naljade üha sagedasem levitamine interneti kaudu ühest küljest huumori globalisatsiooni, teisalt annab häid võimalusi ka kitsamate huvidega rühmade tekkeks ja subkultuursete huumorivormide arenguks.

Kuna L. Laineste töö empiiriliseks põhibaasiks ongi tänapäevased internetinaljad, siis puudutatakse ka netinaljade kui spetsiifilise uurimisallika voorusi ja puudusi. Ühest küljest on kurdunud, et netinaljad on konserveeritud aines, mille kvantitatiivsete uurimuste tulemused osutuvad küsitavaiks; et tekstide juures puuduvad pahatihti andmed saatjate kohta; et neis peegelduvad ebarepresentatiivselt väikese hulga inimeste naljaeelitused; et nad on lahti kistud oma loomulikest kommunikatiivsetest kontekstidest jne. Autori isiklikud kogemused veenavad kummatigi, et netinaljade summaarne osakaal kaasaegses allikmaterjalis on nii suur, et neid uurimisallikana ignoreerida pole võimalik ning nende representatiivsus ei tekita kahtlusi; on huumorisaitte, mis on väga populaarsed ja kasvavad pidevalt ning kus toimub ka intensiivne reaalaajaline kommunikatsioon. Netiaines võimaldab hästi jälgida repertuaari muutumise üldtrende ka pikema aja vältel, just netinaljad annavad kõige operatiivsemaid reageeringuid poliitilistele jm päevasündmustele jne.

Liisi Laineste väitekiri on ühtlasi ETF grandiprojekti nr 6759 “Folkloorne anekdoot tänapäeval: postsotsialism – internet – kognitiivsus” juures tehtud töö oluline väljund. Arvestades ka selle projekti muid tulemusi, eriti teiste postsotsialistlike maade (Venemaa, Leedu, Poola, Ungari, Rumeenia, Bulgaaria) huumoriuurijatega käivitatud koostööd, võib huumoriuurimise perspektiive Eestis pidada üsna optimistlikeks.

Arvo Krikmann

Akadeemilises Rahvaluule Seltsis

28. jaanuaril esines Eesti Kirjandusmuuseumis Akadeemilise Rahvaluule Seltsi kõnekoosolekul Enn Ernits ettekandega “Uskumuslikku ja ratsionaalset vadja rahva-veterinaarias”. Lisaks esitleti Enn Ernitsa uurimust “Vadja haritlane Dmitri Tsvetkov” (Tartu: Eesti Kirjandusmuuseumi Teaduskirjastus, 2009).

Õhtu lõpetas meeleolukat vastuvõttu leidnud film “Kalitkadega sina peale” (2008). Režissöör Madis Arukask, kaamera Taisto Raudalainen.